

*Золотий дракон на кривавому тлі
Із срібним язиком і жалом на хвості*

ЧАСТИНА I

Сніданок. Масляна

– Як гарно вирізьблює місяць Альпи на горизонті! І зіроньки так ясно сяють, – мовила Айрін, опираючись на бильця балкона. – Гарно...

– Гарно, – погодилась Марліс, розкладаючи медикаменти по пенальчиках із написами «Сніданок», «Обід», «Вечеря», аби сенильні пацієнти подумки пов'язували прийом таблеток із роздачею кави, супу і манної каші. – Цікаво, як там справи у фрау Шмідт, котра все поривається скочити з балкона?

– Здається, таки скочила, – відказала Айрін, поправляючи бретельку ліфчика. – Впізнаю її нічну сорочку в бузині. І як вона подужала відкрити балконні двері?

– Добре, що у нас кінчається зміна, а то було б мороки,.. – Марліс вийшла на балкон, подивилася спочатку на гори, тоді на кущі бузини і обняла подругу.

– Чого ти хихотиш? – здивувалася Айрін.

– Знаєш, що мені вчора сказав Гансі?...

* * *

1 березня 1992 року, неділя – записала Ерна до щоденника, – Іменини Альбіна, Рожера, Леонтіни, – потім поглянула у вікно і приписала: Місяць щерблений.

Вона допила каву, натягла куртку, прихопила торбу з костюмом мушки, вийшла в непривітну темряву і скочила на велосипед. Господи, – подумала вона, – не встигну, хіба тільки Клініка і справді згоріла. Недурно ж цієї ночі у бік Вартенштайна промчало три машини добровільної пожежної дружини, якою з минулого літа заправляв красунчик Гансі. Згоріла, певно згоріла, – мстиво думала Ерна, крутячи педалі, і вже ясно бачила того мертвого, вигорілого доценту монстра і ненависну їй голландку, яка сиділа посеред руїн і посипала попелом волосся.

Ерна перетнула місток через норовисту річку, яка міняла свою подобу залежно від осадків у Альпах, то пересихаючи до струмочка – старій жабі по коліно, то затоплюючи пологий лівий, а почасти і узвишній правий берег. Ерна накрутила вже п'ять кілометрів, подолавши рівнинну частину шляху. Одразу за місточком починався важкий трикілометровий підйом, котрий крещендо перетинав містечко Вартенштайн і знаком оклику уривався біля однойменної гори, схожої за формою на Вавілонську вежу із старовинної гравюри, яка висіла у ресторанній залі Клініки.

Здолати ту гору можна було лише пішки, бо обслуга не мала права користуватися фунікулером. Отож, поставивши на стоянці машину, мотоцикл, мопед чи велосипед, працівники долали решту шляху або положим довгим серпантином, або стрімкими сходами.

Навкруги було тихо і біло, як завше буває недільного світанку, коли з ночі випаде сніг. Біда полягала в тому, що березневий сніг, такий невагомий і пухкий на гілках дерев, перетворювався на землі на брудне місиво, варто було його доторкнутися колесам чи ногам. Велосипед Ерни полишав за собою дві синусоїдальноподібні функції, що час від часу переривалися, як вона з нього падала, бо очі їй застило від сліз.

* * *

Тієї миті, як Ерна упала втретє, Астрід почала нерівну боротьбу із старезним «опелем». Боротьба була нерівна в тому смислі, що останній не мав ані найменшого шансу покуняти у затишку між курником і столою, і Астрід таки виганяла його, наче упертого віслюка, на вулицю.

Холодний двигун врешті завівся, Астрід переможно усміхнулася, поглянула в дзеркальце, поправила кучерик, упевнилася, що костюм лисички лежить на задньому сидінні, і рушила на зміну до Клініки. Вона любила працювати в Клініці в недільні ранкові зміни. По-перше, за них

платили надбавку, а, по-друге, на вихідні лишалося мінімум персоналу, що давало можливість влаштувати невеличкі позапланові сніданки із кавою і чудовим солодким калачем-цопфом, який випікався для Клініки кондитером Остермайєром. А сьогодні, на масляну, будуть ще й крапфени. Ох, як вони смакують!..

Вона перетнула місточок, що вів через любу її серцю річечку, і приготувалася до важкого відтинка шляху, який починався за поворотом і який її авто могло подужати хіба з розгону. Астрід утопила педаль газу, абсолютно певна, що дорога попереду безлюдна, бо вона виїздила на зміну набагато раніше плітухи Ерні і лінивиці Мейбл.

* * *

Мейбл, маленька і співуча шотландка, виїхала на зміну трохи раніше звичного, ледве не забувши прихопити з собою костюм бджілки. Серед ночі їй наснилося, буцімто вона посварилася зі своєю служницею, старою нечупарою Клодін, бо та знову витирала виделки брудним фартухом, що його і разу за два роки роботи не випрала. Мейбл влаштувала їй дику сцену. Фартух був лише приводом до сварки. Насправді ж Мейбл душила підозра, що її схибнутий на гігієні чоловік спить із тією брудною.

Коли вона відкрила очі, то зрозуміла, що вже рік як живе не в Африці, а в одній із найцивілізованіших країн Старої Європи, такій з біса цивілізованій, де не те що прислугу найняти було задорого, а навіть сама вона мусила вийти на роботу.

Мейбл пригадалися подробиці вчорашньої вечірки з бундючною англійкою Мері, погляди, які Хорст кидав на неї з-під рудого чуба, її манірність і сто разів за вечір повторене «ми, англійці», тоді як турботливо він допомагав тій сухоребрій облудниці надягти шубку, і вона остаточно впевнилася, що Хорст знову наготувався стрибнути у гречку.

Мейбл ледве дочекалася, доки стрілка доповзе до половини на шосту, швиденько зібралась і скочила до новенької «сузукі». Вона перетнула місток через веселу річечку. Зірки були такі ж яскраві, як у Африці, і на мить їй здалося, що вона їде на своїй чорній красуні «порше», до Кейптауна, найкращого міста на землі. Серце їй замлоло від згадки про Стіва, найпалкішого коханця у світі, який мав чекати на неї в готелі. Вона завершила за рік, добряче газонула і останнє, що встигла побачити перед ударом – бліде і подивоване обличчя Олени, яка стояла обіч на тротуарі.

* * *

Цілу ніч Олена очей не склепила, і тому тепер, стоячи на безлюдній вулиці і чекаючи на зелене світло нікому не потрібного в такий час світлофора, вона раптом заснула і випустила з рук торбинку з костюмом кішечки. За ту нескінченну мить перед нею прокрутилися події останніх двох місяців. Їй пригадалась новорічна ніч у «Шератоні» в компанії баварської шикерії, з веселощами, шампанським і тостами на її честь. О пів на першу вона, не знати чого, посварилася з Феліксом, вискочила у легкому платтячку на вулицю, зловила таксі і проплакала до світанку у комірчині дешевого пансіону. О шостій ранку двійко поліцейських із молодим псом, майже щеням, привели її до відділка, де вона мала докладно розказати поліції про друзів і знайомих свого коханця Фелікса, убитого цієї ночі на стоянці перед готелем. У неї зняли відбитки пальців, взяли підпис про нерозголошення, і вона дала згоду всіляко сприяти розкриттю вбивства одного з найавторитетніших мафіозі Старого і Нового світу, після чого перед нею зачинилися всі перед тим гостинно розчинені двері, щойно підписаний контракт на наступний сезон було розірвано, а майбутнє поруйновано. Її оселили до цього Богом забутого кутка у передгір'ях Альп, дали блідо-зелений папірець-аусвайс, який вона повинна була що три місяці подовжувати у ландрацямті, і дозвіл на роботу, який вона з таким само тактом, але із зсувом у два місяці, мала подовжувати у арбайтцямті, а що вона у своєму житті нічому більш корисному, ніж партія Одетти-Оділії не навчилася, то їй довелося, пританцьовуючи, розносити підноси багатокілометровими коридорами Клініки.

Аби потрапити на роботу, вона мала спускатися стрімкою вуличкою з однієї гори, а тоді підніматися пологою центральною вулицею на іншу. Місцеві жителі долали ті дороги машинами або велосипедами. На машину Олена іще не заробила, а на велосипеді не проїхала б і по рівному. Вона вийшла з дому зарані, за чверть до шостої, аби не здибати дорогою язикату Сандру. Та завжди приходила на зміну останньою, часто запізнюючись і щоразу вигадуючи тому якесь недолуге пояснення, а під час зміни докучала Олені оповідками про своє щасливе дитинство.

* * *

Сьогодні по обіді приїздила мати, тому Сандра прокинулася на півгодини раніше, аби іще раз, на свіжу голову, переглянути всі закутки і шухлядки, бо любя матуся щоразу чинила обшук і влаштовувала дикі

сцени, як що було їй не до шмиги. Отже, телевізор вона занесла до Кетрін, запальничку і цигарки віддала Сінді, мішечок на сміття з трьома недопалками, двома зуживаними презервативами і пустою пляшкою Beaufleur Merlot винесла на смітник ще вчора.

Сандра неспішно вдяглася, обмірковуючи, з якого боку чекати на неприємності сьогодні, трохи напахтилася, але так, щоб до обіду той запах вивітрився, вкинула пляшечку до кишені куртки, аби полишити її на кілька днів на роботі у шафці для роздягання, і прихопила торбинку з костюмом мишки.

Уже стоячи на порозі і пригадуючи подробиці цієї ночі з Віллі – спочатку сварку, тоді любовці, а тоді знову сварку, Сандра мало не зомліла, бо раптом побачила гітару. Вона прихопила її з собою, вважаючи це за добрий знак, бо голландець втратив голову до тої міри, що забув свою дорогоцінність. Вона вийшла надвір і вирішила неспішно прогулятися чудовими засніженими вуличками до Клініки. Підсвічена знизу прожекторами, вона височіла над містечком золотою підковою, і, хіба уперше за чотирнадцять місяців роботи, Сандра не відчула до неї ненависті, бо доля, здається, повернула на краще як до їх зміни поставили Віллі.

* * *

Зірки за вікном був такі великі і ясні, як у любій йому Бразилії. Віллі спала на думку маленька Долорес, тоді пригадалася пишногогруда Мірінда, тоді довгонога Крістіна, а тоді гарненька китаяночка Лі, а тоді докторша Шнайдер, а що прокинувся він за чверть до того, як мав задзвонити будильник, то спробував пригадати всіх молодлиць і дівчат, котрі дарували йому втіху, нанизуючи їх на ланцюжок своїх спогадів, наче намистинки, і серед них не було жодної, схожої на іншу, і кожна була йому люба, і кожна закохувалася в нього наче кішка, і з кожною він зоставався потому добрим приятелем, як не рахувати маленьку Долорес, котра полишила йому на пам'ять шрам на лівій щоці, що, втім, зовсім не псував його обличчя. Атож, Долорес була найкраща з-поміж інших, і щоранку, як голівся, Віллі з задоволенням пригадував ту чорну пантеру.

Віллі виголив щоки особливо ретельно, бо сьогодні з Клініки виписували фрау Ангемайєр. Вона так любила цілувати його у ліву щічку, яку розтинав чарівний шрам, і за кожним тим поцілунком запихувала йому до кишені десятку.

Аби не переодягатися в Клініці, Віллі натягнув сірий кошлатий комбінезон з хвостом, узяв під пахву, неначе лицарський шолом, вовчу

голову і вийшов з дверей ошатного будиночка, де він майже задурно винаймав кімнату у старенької Хольцхуберші. Звідси було зовсім недалеко до того прижиттєвого пам'ятника, який спорудила на свою честь його землячка Анна-Марія-Луїза-Вікторія.

* * *

Анна-Марія-Луїза-Вікторія стояла на терасі четвертого поверху, якраз у центрі підковоподібної будівлі Клініки, і милувалася краєвидом. Вона приступала до роботи дуже рано, але спершу виходила на терасу із чашечкою кави і цигаркою, єдиною за увесь день. Раніше вона викурювала по дві пакки, але тепер, володарка і королева, мала слугувати челяді за звірець.

Це вона, Вікторія, вибудувала імперію, серцем і душею якої являлась ця чотириповерхова споруда Клініки, це під її наглядом було укладено план, закуплено обладнання, набрано персонал, вироблено стратегію ведення справ і рекламної кампанії. Вона знала тут кожен закуток, кожного пацієнта і кожну прибиральницю. Вікторія пила каву і подумки любовно перебігала коридорами свого улюбленого дітища.

У підвальному поверсі розташовувалися кабінети лікарів, процедурні приміщення, гімнастична зала, басейн, роздягальні і душові кабінети для обслуги, підсобні приміщення, а також невеликий банкетний зал, де влаштовували свята для пацієнтів або співробітників.

Три поверхи було відведено під одно-двомісні палати, на кожному – по два відділення, які тут називалися станції, відповідно із сестринськими кімнатами і холами, де могли поспілкуватися пацієнти і їхні відвідувачі і де на Новий рік сестрички кожної станції ставили ялинку, змагаючись між собою у оригінальності її прикрашення.

На першому поверсі, із західного кінця підкови, розчухувалися кришталеві, ковані міддю двері, над якими золотом сяяв вензель з подвійним «В», себто «Віктор і Вікторія», і ви втрапляли до холу, де на білій мармуровій підлозі навкруг фонтана з товстеньким, так само мармуровим амурчиком, посеред екзотичних рослин, на криваво-червоних килимах стояли шкіряні крісла і диванчики кольору травневих хмаринок. Усе те стократно відбивалося в урамлених бронзою дзеркалах, які висіли на малахітового кольору стінах. Та розкіш перевершувала усі бачені нею музеї і готелі, і так воно й було задумано – підготувати пацієнта за це райське життя до кількості нулів у рахунку.

Праворуч при вході, за стойкою рецепції, позмінно стояли дівчата янгольської краси, і тут-таки, праворуч, уздовж невеликого апендикса

містилися адміністративні приміщення, останнім з яких був її кабінетик, дуже скромний, як не рахувати Пікассо в оригіналі.

Ліворуч від входу – три ліфти. Один – службовий, дуже функціонально і просто обладнаний, і два – для пацієнтів, малахітово-зелені, з дзеркалами на повен зріст. За скляними дверима, праворуч від ліфтів, виднілися мармурові сходи, то вже для молодих і нетерплячих. Поза службовим ліфтом була зала, де обідала обслуга.

Коли ви перетинали хол, перед вами автоматично розчахувалися двері, усе того ж улюбленого Вікторією малахітового кольору, з кришталєво-прозорими прямокутниками скла, пропускаючи вас до коридору, по обидва боки якого містилися гарно вмебльовані палати, кожна з ванною і туалетною кімнатами, балконом, телевізором і телефоном. Далі, ліворуч, сестринська кімната, тоді хол для пацієнтів. Затим другі автоматичні малахітові двері, потому ліворуч сходи і знову коридор з палатами, посередині якого проходив кордон між двома станціями, тоді треті автоматичні двері, ліворуч за ними ще один ліфт і сходи, які вели через підвальний поверх до саду і тенісних кортів, праворуч хол для пацієнтів наступної станції, тоді ще одні двері, а ліворуч сестринська кімната наступної станції, далі знову коридор з палатами, наприкінці якого поверхи сполучувались сходами. За таким, загалом, планом було спроектовано усі три поверхи.

В кінці коридору першого поверху, в його східній частині, як противага райській розкоші холу, була капличка, де, зручно влаштувавшись на одному із поставлених у вісім рядів стільчиків супроти розп'яття, можна було відмолювати гріхи. Із каплички сходи вели вниз, до чорного ходу підвального поверху, який з цього східного кінця, завдяки гористому ландшафту, перетворювався на перший і звідки на світанку відвозили померлих.

Отож, усі три поверхи було спроектовано однаково, як не вважати того, що на кожному з них містилося по приміщенню, якими особливо пишалася Вікторія, бо на цьому, як колишня володарка чотиризіркового готелю, чудово розумілася. На першому – обладнана за останнім словом техніки пральня, на другому – її найбільша гордість і найгучніша слава Клініки, кухня, а на третьому – службове приміщення для прибиральниць, де стояли невеликі вагончики із усім необхідним для доброї господині арсеналом засобів до миття, щітками і ганчірками. Завдяки цим трьом складникам – гарно прибраним кімнатам, чисто випраній білизні і бездоганно звареному обіду – Клініка і набула своєї слави. До цього, правда, треба було додати найголовніший – добре вишколений персонал. І на цьому Вікторія розумілася чи не найкраще.

Четвертий поверх, де вона ранком пила каву, було спроектовано як пентхауз, із великою банкетною залою для прийому гостей найвищого гатунку і терасою, куди за доброї погоди виставлялися екзотичні дерева у великих діжках, які вирощувалися і доглядалася тут-таки у її садовому хазяйстві.

До їхньої із Віктором імперії належали ще сотні гектарів лісу, лук і земель, що вона частково віддавала в оренду, а частково забудовувала стандартними триповерховими будинками, квартири в яких здавала переважно працівникам Клініки, а прибутки невтомно вкладала до нового будівництва – тепер уже готелів, майданчиків на теніс і гольф. Це був лише початок, і вона була іще молода.

Володарем того багатства був, власне, Віктор. Він успадкував його від батечка, а той від свого батечка, і так далі і далі углиб віків, аж до Зеппа Хінтермайера, який все те започаткував і про якого вперше згадувалося у «Вартенштайнських хроніках» у 1180 році, коли кайзер Фрідріх Барбаросса нагородив Отто VI Баварським графством, а той, у свою чергу, нагородив славного вояку Зеппа шматом землі під будинок, про що і було внесено запис до Вартенштайнської реєстрової книги. Таким чином, у результаті багатовікового невтомного заощадження і накопичення, постало оте володіння.

Одразу по весіллі Віктор з полегшенням передав їй віжки управління і займався відтоді лише медичною стороною справи. Йому вже не боліла голова на думку про податкового інспектора і його жартики про збитковість установи, як то було раніше, коли Клінікою заправляла його сестриця. Якщо вірити злим язикам, вона обкрадала братика на чом світ стоїть і мало не збанкрутувала сімейну справу. Так чи не так, але Вікторія виплатила їй відступного і потурбувалася, аби сестриччиного духу і близько не було, а сама почала господарювати і володарювати, даючи раду хазяйству і примножуючи багатство на радість багатьом поколінням Хінтермайерів, що схвально споглядали на неї з портретів, які висіли у холі Клініки.

Вікторія стояла обличчям на південь і перед нею, від сходу і до заходу, у платиновому світлі блякнучого місяця промальовувалися Альпи. Південний вітер, примхливий і теплий фьон, грав на її честь верхівками старих ялин, тисячократно повторюючи:

Анна...

Марія...

Луїза...

Вікторія...

* * *

Бач, сидить уже та ненависна Вікторія і палить потайки від чоловіка цигарку за цигаркою, – подумала Карін, піднімаючись до Клініки. Вона приходила на зміну остання і цей привілей встановила собі сама, бо, по-перше, училася в одному класі із сином герра Хінтермайєра, а, по-друге, являлася шефом ресторанної зали.

Карін була найгарніша з усіх офіціанток, або, як тут вони називалися, сервіс-дам, нехай і найстарша. Як говорив шеф кухні Вольфі, жінка, як вино – молоде б'є в голову і забиває памороки, а витримане гріє душу і насичує почуття.

Свого часу вона могла б вийти заміж за Хінтермайєра-молодшого, але закохалася у приїду Калькопфа, і Антон Хінтермайєр з горя поїхав студіювати до Америки. Пізніше у неї був іще один, набагато кращий шанс вийти заміж за Хінтермайєра-старшого. Це коли померла стара Хінтермайєрша і професор годинами сидів у обідній кімнатці, що межувала із ресторанною залюю, а Карін подавала йому закуску до коньяку, який він приносив з собою. Якби вона тоді дала себе звабити, її життя і навіть уся історія Вартенштайна повернули б інакше.

А так, рознещасний вдівець попхався на курорт, де його одразу підхопила старезна сорокарічна баба. За якийсь тиждень вона закохала його у себе, просто з курорту поїхала до Вартенштайна, навіть не заскочивши додому, аби попрощатись із двійком своїх милих діточок, за місяць подала на розлучення із першим чоловіком, а вже за півроку, відтяпавши у нього кілька мільйонів і взявши скажену позику у банку, вклала ті гроші у будівництво нового корпусу Клініки. Старий корпус, невелику триповерхову споруду, вона переобладнала під сімейне гніздечко.

Вже за рік потому над провінційним Вартенштайном злетіла золота підкова споруди, а ще за рік слава про Клініку рознеслася по всіх усядах, і до неї потяглися старі і заможні пацієнти. За весь цей час голландка жодного разу не їздила додому, полагаджуючи усі формальності через адвокатів.

Карін приходила на роботу з південного боку Клініки і піднімалася на роботу фунікулером. І цей привілей вона встановила собі сама, хоч як не душилися від злості її товарки, дряпаючись хиткою багатоярусною драбиною. Вона сідала до блакитного вагончика, опускала важілець і підносилася над тією людською мізерією, відчуваючи втіху і задоволення. Сподіваюсь, подумала вона, що Ніка уже впоралася з налаштуванням

буфету і не забула, як позаминудої * * * неділі, поставити на теку полумисок з мюслями.

* * *

Ніка завжди бігала на роботу до Клініки горою, повз озерце через парк, і завжди страшенно боялася зустрічі з місцевим дурником, який жив десь у хащах неподалік від Клініки і за будь-якої пори року тинявся берегом того озерця з кошиком, збираючи уявні гриби і ягоди і наспівуючи одну і ту ж зловісну пісеньку:

У ставку серед латаття
Тихо плине труп у платті.
То ліворуч поверне,
То праворуч поверне,
Синім очком не зморгне.

Нехитра мелодія заворожувала Ніку. Вона мугикала її, як бігла підтюпцем з роботи, бо вдень та пісенька, як і всі нічні страхи, здавалася милою смішилкою. Але удосвітку клишоногий товстун лякав її безмірно, і Ніка присягалася собі, що, як добіжить цього разу живую, завтра встане на півгодини раніше і піде неспішно і безпечно гарно освітленими вулицями. Та кожного разу вона вставала запізно і мусила бігти страшною дорогою, бо навіть більше за того Деппі, вона боялася Карін, свою начальницю по ресторанній залі.

От і сьогодні Ніка прибігла, ледь жива від втоми і страху, акуратно примостила на землі торбинку з костюмом ангела і присіла біля службового входу до кухні, не дуже розуміючи, чому там іще темно і тихо. За рогом почувалася важка хода, і її охопив такий жах, що усі попередні страхи упродовж цілого життя видалися дитячими забавками. Здавалося, якийсь велет трощить гігантськими ножиськими віковічні ялини і зараз знесе правицею стіну Клініки. Ніка взяла в руки дубчак, яким вони підпирали вхідні двері, підкралася до рогу і занесла ломаку для удару, поклавши дорого продати своє життя.

– Господи! – скрикнула прибиральниця Рената, яка, замість вишарувувати коридор, не знати чого тинялася цієї години під Клінікою. – Хіба можна так на людей наскакувати?

Вирячивши очі, Рената прихилилася до стіни, дістала із службового халатика паперовий носовичок, втерла змокріле від страху погруддя, кинула носовичок на землю і перевальцем почалапала дорогою до головного входу.

* * *

Петра дуже злостилася на Ренату, бо через неї втратила добру, власне, найкращу шосту станцію із спокійною роботою, приємними пацієнтами і щедрими чайовими. Петра працювала у Клініці п'ятий рік і стала вже майже кадровим робітником, а підступна Рената, щойно прийшовши на роботу, почала плести проти неї інтриги, розпускаючи такі нісенітниці, що укупі не трималися. Рената пащекувала, наприклад, що від Петри тхне перегноєм. Справді, ще на світанку, перед тим, як заступати на зміну, вона трохи поралася в корівнику. Тоді Рената говорила, що у Петри порепані руки, волосся стріхою, обличчя обвітрене, а манери як у мужички. Тут теж була крихта правди, бо хазяйство Петра мала велике і по гімназіях їй учитися не довелося.

Коли імідж Петри у Клініці був уже трачений, Рената зачала нашіптувати кожному, що багачка Петра ходить на роботу, аби на дурняка поїсти. Вона, мовляв, підбирає недоїдки з тарілок, а з нічних столиків пацієнтів потягне то цукерку, то пиріжок. Годі й казати, яка то була неправда, але люди охоче вірять поганому, і обмова чіпляється навіть до людини порядної, наче реп'яхи до собаки. Одного дня, після недільної відпустки, Петра прийшла на роботу, відкрила підсобку і не побачила на місці свій новий, добре укомплектований вагончик. Вона перелякалася так само, як рік тому, коли зайшла до корівника і не дорахувалася своєї найкращої корови Берти.

Коротко кажучи, Петру зняли з шостої станції і перевели на прибирання підвального поверху. Раз на тиждень вона мала додатково вишарувувати сталеві двері ліфтів, себто чотири шахти та перемножити на чотири поверхи, плюс мити їх зсередини та ще й полірувати у двох із них височенні, на повний зріст дзеркала і рачкувати на очах у Ренати, начищаючи мідні поріжки... Одним словом – спаси, збережи і помилуй нас, Боже, од таких співробітників!

Шосту станцію з усіма чайовими, подарунками, компліментами і балачками отримала Рената. Вона заносилася так високо, наче її обрали президентом Сполучених Штатів. Прибирала вона на одчипного, не так миючи унітази, як немилосердно їх бризкаючи солодкуватим дезодорантом, від чого звідти тянуло такими ароматами, нібито хтось насрав у кушак бузку, і невдовзі взірцева шоста станція прийшла в занепад, бо Рената, скоренько зібравши чайові, вешталася Клінікою, обвішана, наче новорічна ялинка, незліченими золотими прикрасами, і далі пліткуючи на Петрину адресу. Мало того, ота скотина їздила туди-сюди

ліфтами із єдиною метою – полищити на дзеркалах і дверях відбитки своїх сосисок-пальців.

Одного разу, як Петра зайшла до вантажного ліфта у східному крилі, яким того світанку якраз вивезли померлого банкіра Рамзауера, то побачила, що на ліве дзеркало хтось плюнув, і не те що плюнув, а просто, пробачте, харкнув. Таке могла вчинити лише Рената, спідниця якої, до речі, і війнула за рогом, як Петра до ліфта заходила. Наступного понеділка Петра набрала Бертиної сечі, якраз у таку пляшку, з якої Рената пила апфельшорле, і, підгадавши момент, пляшку на Ренатиному вагончику підмінила.

Господи ж, Боже ж ти мій, який лемент вчинила ота мадама, коли ковтнула Бертиного лимонадику!.. Жаль, Петра того не чула, бо прибирала саме у кабінеті головного лікаря, доктора Метцгера, у підвальному поверсі.

Являючись на зміну найпершою, Петра і досі проходила любою їй шостою станцією, заглядаючи то одного, то до іншого пацієнта, які страждали на безсоння і були їй завжди раді. У цей час перезмінки ніхто не заважав Петрі перемовитися словом-другим і, при нагоді, перехопити марку-другу за якісь невеличкі послуги, як ото – подати пляшку змінералкою, підіпхати ковдру чи відчинити вікно.

Петра домила врешті останні двері ліфта і присіла у холі першої станції перепочити, перебираючи пальцями в кишені фартушка монетки, зароблені спозаранку на шостій станції.

– Привіт, Снежано! Як працювалося? – звернулася вона до сестрички з першої станції, але та гордячка пройшла коридором і навіть не глянула на неї.

* * *

Снежана любила працювати у нічну зміну. Старша сестра, немолода вже дівця років тридцяти з гаком, ставила її завжди у парі з Весною. Снежану – на першу станцію, Весну – на другу. Ці дві станції, які розташовувалася на першому поверсі, були нерівноцінні. Перша, як не вважати третьою, найгіршою, була дуже тяжка для роботи. Половина пацієнтів – лежачі, і потребувалась неабияка фізична підготовка, аби їх по кільконадцять разів на день кантувати. Частину з них становили підключені до капельниць рослинні випадки, які вже ні на що не реагували, а решта пацієнтів являла собою згустки болю і без конячої дози коктейлю із насонного, знеболюючого і заспокійливого, могли перетворити нічну

зміну на пекло. На цій частині станції про чайові годі було й думати. Хіба коли-не-коли люблячий онук, який не брав до рахунку, що його троюрідна бабуся розпечатає другу сотню років, і наробивши за останні пару десятиліть купу боргів, пропонував Снежані спочатку обід у тутешньому французькому ресторані, а тоді гроші або навіть руку і серце, за умови, що вона полегшить платникам податків непосильний геронтологічний баласт, а йому – доступ до грошників бабці.

Заступаючи у нічну зміну, дівчатка попервах міняли памперси у бідолах з першої станції, а тоді обходили решту пацієнтів, підтикаючи їм пледи, перебиваючи подушки, бажаючи спокійної ночі і, залежно від статі пацієнтів, пліткуючи чи фліртуючи з ними і розсовуючи щедрі чайові по кішечках зелених, наче молоде вербове листя, халатиків, які так гарненько обмальовували їхні круглі задки.

Тоді вони по черзі гостювали одна в одній, і у теревенях – а їм завжди було про що поговорити – непомітно збігала ніч. Іноді вони замовляли собі чогось смачненького в італійському ресторанчику, розташованому в сусідньому Фрауенштайні, і не лише тому, що тамтешній кухар Джованні був неперевершений майстер у приготуванні десятків сортів pasta і відповідного до кожного сорту соусу, але і через те, що розвозив ту смакоту на пурпурового кольору Guzzi красунчик Чезаре, який був їх палкий шанувальник і водночас продюсер. Це він запропонував ідею – налаштувати маленьку кіностудію і відзняти невинну серію еротичних фільмів під назвою «Дві самотні кізочки сумують без чоловічого товариства». Ота геніальна ідея спала йому на думку одразу, лишень він їх побачив, – чорнооку Білосніжку-Снежану із лискучим воронового крила волоссям аж до сідниць і зеленооку Золотоволоску-Весну із копицею рудих кучерів аж до середини стрункої спинки. Атавістичний потяг чоловіків до полігамії, який блокувався економічними і соціальними чинниками і нещадно витоптувався ордами емансіпе, якнайкраще вдовольнявся кінопереглядом вигадливих лесбійських ігор – естетично, гігієнічно, безпечно і зовсім недорого. І тих серій про наших кізочок ставало все більше, і слава про них розкочувалася усе далі.

Дівчатка передали зміну, кожна на своїй станції, аби поїхати до милої квартирки, яку вони спільно винаймали. І машина у них була спільна – гарненька спортивна «мазда» червоного кольору, і гардероб вони мали спільний, і коханці, які траплялися одній чи другій, могли використовуватися до спільної потреби. Коротко кажучи, у них було спільне все. Окрім грошей.

– Слухай, золотко, – сказала Весна у роздягальні, – що там гупнуло під вікном, аж я перелякалася?

– Чи не фрау Шмідт із шостої станції? – відказала Снежана. – Таки вона – бачиш, яка наша Крихітка Сінді зарюмсана.

До роздягальні зайшла Крихітка Сінді. З носа і очей у неї капало. Вона сіла на стільчик і здушено заридала.

* * *

Сестрички нічної зміни спускалися від Клініки до парковки серпантинном асфальтованої дороги, і Карін впізнавала їх навіть у напівтемряві – словенку Снежану з першої станції, яка мала себе за неперевершену красуню і ходила наче королева, високо задерши голову, її нерозлучну приятельку із другої станції, хорватку Весну, яка трохи загрибала лівою ногою, росіянку Ларису з третьої станції – по біленькій шубці і довгому смугастому шарфику, хронічно мляву чешку Едітку з четвертої, аж навіть згори було видно, яка вона натомлена і анемічна, ірландку Айрін з п'ятої, яка завжди голосно сміялася, і бельгійку Марліс з шостої, незграбну товстуху, котра у будь-якій компанії пленталася останньою.

Карін піднімалася фунікулером, єдина із обслуги, яка на те зважувалася, і планувала подумки перебіг сьогоднішньої зміни. Вона була за старшу у ресторанній залі, і напарниця Ніка їй беззаперечно корилася. Постійну війну Карін доводилося вести із дурепами, що обслуговували пацієнтів на станціях, бо час від часу вони бунтували і пробували низвести її верховенство до рівноправного співробітництва.

На зміну завжди заступало шість станційних дам і дві ресторанні – серед тижня, як правило, у довільній комбінації. На вихідні формувалося дві постійні команди, які працювали що другий тиждень. І якось так вийшло, що саме на ті вихідні, котрі випадали Карін, було накомплектовано найпащекуватіших і найдурніших дівць.

Карін вийшла з фунікулера, повернула за ріг Клініки і помітила, що вікна ресторанної зали ще темні. То могло провіщати новий бунт і означати, що жодна із сервіс-дам ще не включила в ресторані світло і не почала накривати на столи. Карін вже наперед тішилася, який влаштує скандал, коли прийде шеф, аж побачила, що й вікна кухні промальовані чорними прямокутниками, себто, що навіть дієт-асистентка, паризька штучка Амелі, котра мала приходити на зміну найперша, до роботи не приступала.

* * *

Амелі прокинулася за п'ять хвилин до того, як мав задзвонити будильник, і пригадувала в ліжку, що їй належить зробити до приходу кухаря Шорші і сервіс-дам. Отже, наготувати чотирнадцять порцій манної каші, шість пудингів і аж вісім порцій вівсянки на воді, бо Клінікою прокотилася якась шлункова пошесть; налаштувати у два лотки сто вісімдесят яєць і зварити їх, цього разу правильно включивши таймер, вкруту; нарізати три сорти ковбаси, по два – сиру і шинки; не забути витягти із холодильної камери вазочки з учорашнім десертом та не переплутати, де який сорт – для діабетиків, для пацієнтів із підвищеним холестеринном чи для повної дієти; скип'ятити казан молока; загрузити два казани кістками, приправами і корінням, а тоді залити їх водою і слідкувати, аби вчасно зібрати шум. І то все майже одночасно. Минулого разу пудинг пригорів, молоко збігло, бульйон перелився через верх і герметичну кришку казана мало не зірвало, манна каша взялася ковтунами, а яйця вийшли майже сирими. Шорші сміявся аж падав, питаючи, чи то правда, що усі парижаночки добрі коханки та кепські хазяйки.

Амелі лежала в ліжку і подумки бігала кухнею, синхронізуючи оту варку, різку, загрузку, засипку, помішування, а сама, не знати як, заснула. Клятущий годинник, який вона вчора гупнула об підлогу, мстиво мовчав, а їй снився сон про те, як вони мандрують із дядечком Кристофа просторами Австралії. То була країна її мрій – червоні скелі, ультрамаринове небо, лазуровий океан.

Її наречений Кристоф, бідний зеленоокий студент, мав дядечка-мільонера, такого ж зеленоокого і чарівного. Марсей нашіптував Амелі на вушко непристойності, обіцяючи за їх виконання подорож до австралійських аборигенів. По правді, Амелі вийшла б радше за дядечка, аби не його носата сорокасемирічна карга, котра, хоч і дозволяла чоловіку погарувати з молодими дівчатами, пильнувала подружнє життя понад усе, надійно тримаючи його зашморгом своїх мільйонів.

І саме тоді, як вони стояли з Марсеєм біля стойки бару, і той мило лоскотав їй вушко вусами, нашіптуючи: «Cherie, я чекатиму на тебе...», задзвонив телефон.

– Я зараз прийду! – сказала Амелі сонно.

– Та приходь вже скоріше, зроби ласку, – відказав хтось подратовано баварською говіркою.

– До номера? – поспитала Амелі, не прочунавши остаточно.

– До Клініки, та chérie, до Клініки, – розлютився Шорші. – Чи ви, баби, сьогодні усі показалися чи, мо' подуріли?! Он Гансі щойно потелефонував. Уся зміна офіціанток, здається, повбивалася.

* * *

За такої погоди Гансі мав би виїхати до Клініки на півгодини раніше, аби розчистити під'їзди, посипати дрібним гравієм серпантин дороги і сходи, перевірити, чи не треба змастити фунікулер, який за холоду працював дуже неохоче, бо у його старих нутрощах заїдало якесь коліщатко, і через те вже не раз доводилося Гансі за допомогою вантажівки з висувною драбинкою знімати звідти спочатку свіжоспечені булочки, а тоді самого пекаря-підмайстерка Карла. Фунікулер давно годилося б віддати на металобрухт і дозволити машинам постачальників під'їздити просто до кухні, але професор Хінтермайєр, в усьому покірний красуні Вікторії, чіплявся за той скалок давно минулих часів, коли їм із сестричкою Сімоною дозволялось підніматися в неділю у блакитній гондолі до Клініки, де старий кухар Гоффман частував їх, залежно від сезону, гарячим шоколадом або морозивом.

За такої погоди належалося би виїхати може й на годину раніше, але вчора вони добряче повеселилися – спочатку поганяли трьома пожежками околицями, лякаючи собак і бауєрів, тоді пиячили у старій Розі в гостгоффі «Під буками», а тоді знову погасали околицями з включеними сиренами. Коли він добувся дому, жінка закрила двері спальні на ключ, і він бухнувся, не роздягаючись, на диван у вітальні, де проспав аж до світанку.

Він так і пішов на роботу у святковому вбранні – у шкіряних штанах із зав'язочками по коліну, успадкованих ще від прадіда Йозефа Міттельхубера, у полотняній сорочці, що її власноручно вибілила на альпійських луках племінниця Йозефа Міттельхубера, Марта Хубер, як була замужем за володарем шинку «У Кривого Хубера», і в свитці, яку він справив собі на весілля. Кращого трахту годі було й бажати.

Гансі поглянув на себе у дзеркало – вуса стирчали як і годиться, а на кінчиках були закручені крендельчиками-брецелями, бо скільки б він не випив і де б не ночував, спав він завжди на спині і в спеціальних навусниках. Він надягнув капелюх, теж неабияку гордість не одного вже покоління Міттельхуберів, вийшов на вулицю і подумав, що за такої погоди можна було б виїхати і на півтори години раніше.

Він газонував через місточок, аби здолати підйом до Вартенштайна, і ледве встиг загальмувати – попереду на дорозі мигало аварійними

вогнями два авто, а при дорозі лементувало жіноцтво. Гансі вийшов на свіже повітря, і йому стало легше, як він виблював у кущах кілька зайвих літрів пива.

Потроху він розібрав, що й до чого. Ерна плакала через велосипед, який переїхала Астрід. Астрід побивалася через старий «опель», у котрого було розтрощено передній ліхтар. Мейбл з жахом оглядала щойно куплену «сузукі», із бензобака якої витікав бензин. Сандра витирала носовичком грязюку з обличчя. Олена збирала розкидані по бруківці Ернині речі. Лише Віллі сидів осторонь на лавочці, насунувши на буйні кучері замість шапки вовчу голову, і наспівував «Stairway to heaven», незворушно перебираючи струни своєї чудової ковбойської гітари.

Гансі загрузив усю команду до кузова вантажівки і помчав сонним містечком до Клініки.